

Arrest

nr. 320 731 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. VAN OVERBERGHE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 20 februari 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Badyalai, gelegen in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot de 9de graad en daarnaast ging u ook naar de madrassa. U woonde samen met uw beide ouders en uw jongere broer tot u problemen kreeg met de taliban. Uw vader had een overheidsjob in telecommunicatie, waar hij werkte aan de printmachine. Ondertussen is hij op pensioen. Daarbuiten werkte uw oudere broer sinds 6 à 7 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) als teamleider met rang E6.

Eind 2020-begin 2021 (1399) werd u op een avond door een lid van de taliban benaderd toen u onderweg was van de madrassa naar huis. Hij zei dat u zich bij de taliban moest voegen en dat hij u producten zou geven die u naar bepaalde plekken moest vervoeren. Hij vroeg dit aan u omdat u een student was van de madrassa en omdat uw broer voor het leger werkte. U wilde dit niet. Toen u thuis aankwam, vertelde u dit aan uw vader. Omdat u bang was, zei hij dat het een grap was. Vervolgens besliste hij dat u niet meer naar de madrassa mocht gaan voor uw eigen veiligheid. U bleef wel naar school gaan omdat u examens moest afleggen.

Twee weken nadat u werd benaderd door de taliban, vond uw vader een dreigbrief van de taliban gericht naar u aan de deur van jullie huis. In de brief stond er dat u zich vrijwillig bij hen moest komen aansluiten, anders gingen ze u met geweld komen halen. Na het ontvangen van de brief, vonden uw ouders dat u moest vluchten uit Afghanistan. Hierop bent u na ontvangst van de brief nog dezelfde dag vertrokken. U hebt eerst 2 weken verbleven bij uw oudste broer in Jalalabad tot hij het geld had geregeld voor een smokkelaar.

U vertrok in 2021 (1399) en u bent ongeveer 6 maanden onderweg geweest naar België. U kwam hier aan op 2 augustus 2021 en u diende op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Toen u al in België was aangekomen, vernam u van het gezin van uw oudste broer dat hij Afghanistan is ontvlucht na de val van de overheid. Een maand geleden liet hij u weten dat hij ondertussen in Turkije is.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara; verschillende documenten en foto's omtrent het werk van uw broer M. (...) voor het ANA; foto's van u, uw broer, andere familieleden en vrienden; en foto's van u met uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban u probeerden gedwongen te rekruteren en u hier niet op bent ingegaan.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn bij uw aankomst in België (NPO, p. 4 & 5), dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 7 september 2021 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven). Hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Het feit dat u bij uw aankomst in België valselijk verklaarde minderjarig te zijn, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast meent het CGVS dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de wijze waarop u gerekruteerd werd door de taliban, niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat de taliban wouden dat u zich bij hen zou

voegen omwille van het feit dat u een gewone student in de madrassa was en omdat uw broer bij het Afghaanse Nationale leger (ANA) werkte (NPO, p. 16-18). U gaf hierbij aan dat de taliban wouden dat u producten naar bepaalde plekken zou brengen (NPO, p. 18). Verder gaf u aan dat u twee weken nadien een dreigbrief kreeg van de taliban waarin ze vertelden dat u de keuze had om u bij hen te voegen. Indien u dit niet deed zou u gedwongen worden om onder islamitisch recht behandeld te worden (NPO, p. 23-25). Dergelijke handelingswijze van de taliban, waarbij ze u individueel en gedwongen trachtten te rekruteren, valt niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt algemeen niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U gaf immers aan dat u over dit incident niet met andere mensen gesproken had omdat u dit niet wou, en dat u niet naar de dorpsoudsten ging omdat zij niets zouden kunnen doen (NPO, p. 23).

In het licht van bovenstaande informatie kan er dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u persoonlijk te rekruteren. U blijft op dit punt echter in gebreke omwille van volgende vaststellingen.

Ten eerste, kan u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u persoonlijk viseerden en wouden rekruteren. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban u wouden rekruteren, vermeldde u dat dit was omdat niemand u zou verdenken, daar u een gewone student uit de madrassa was. Daarnaast gaf u aan dat ze u wouden rekruteren omdat uw broer bij het leger werkte en dat ze op die manier vijandschap tussen jullie wouden creëren (NPO, p. 18-20). Het is gelet op de door u geschetste familiale- en veiligheidscontext echter weinig logisch en bijzonder vreemd dat de taliban u omwille bovenstaande redenen zouden rekruteren. Wat betreft uw familiale situatie verklaarde u immers dat uw vader in het verleden voor de voormalige Afghaanse overheid werkte in de telecommunicatie (NPO, p. 7 & 15), dat uw oudste broer M. (...) voor het ANA werkte (NPO, p. 13-14), dat er in het verleden al een familielid door de taliban bedreigd werd – u beweerde immers dat uw oom, een dorpsoudere, ooit vastgebonden werd aan een boom door de taliban en geslagen werd (NPO, p. 12) –, en dat uw gezin de taliban haatte (NPO, p. 12). Wat betreft de veiligheidssituatie in uw dorp, gaf u aan dat het merendeel van de dorpingen achter de taliban stond en dat er dan ook veel dorpingen waren die zich vrijwillig aansloten bij de taliban om voor hen te vechten (NPO, p. 11 & 21). In dergelijke context waaruit enerzijds blijkt dat – volgens uw verklaringen – uw familie duidelijk gekant was tegen de taliban, en anderzijds blijkt dat er in uw dorp een reservoir aan vrijwilligers was voor de taliban, houdt het dan ook geen steek dat de taliban het risico zouden nemen om u als tegenstander van de taliban gedwongen te rekruteren en aan u een specifieke taak toe te vertrouwen. Wat betreft het gegeven dat de taliban u zouden willen rekruteren omdat ze vijandschap wouden creëren tussen u en uw broer, kan bijkomend nog worden opgemerkt dat dergelijke modus operandi moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen over de handelwijze van de taliban ten opzichte van personen die ingingen tegen de taliban. U stelde immers dat ze personen doodden die dingen deden die ze niet mochten doen van de taliban en u gaf hierbij het concrete voorbeeld van iemand die gedood werd omdat hij niet stopte met zijn werk voor het leger (NPO, p. 12 & 13). De vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken om welke reden de taliban u zouden willen inlijven, ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede, zijn uw verklaringen over het (initiële) handelen van de taliban weinig plausibel in de door u geschetste context. U verklaarde dat een talibanlid u op een dag aansprak toen u van de madrassa onderweg was naar huis. Hij vroeg u of u zich bij de taliban wou voegen en vertelde u dat ze u nodig hadden om producten voor hen te verplaatsen (NPO, p. 16-20). De taliban vertelden u hierbij echter niet over wat voor soort materialen u moest vervoeren – u vermoedde dat het om wapens of explosieven zou gaan –, wat u exact met de materialen moest doen, noch wanneer u verder ging afspreken met de taliban om de materialen te overhandigen (NPO, p. 19). Vervolgens liet het talibanlid u gewoon naar huis gaan, zonder u een datum of tijdstip te geven waarop zij een antwoord van u verwachten (NPO, p. 19 & 22). Dat de taliban op dergelijke vrijblijvende wijze zouden handelen, hoewel zij u doelgericht rekruteerden voor het uitvoeren van een specifieke opdracht, valt moeilijk te verzoenen met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde over het handelen van de taliban in uw regio. U stelde immers dat de taliban potentiële leden aanspraken en direct

meenamen, en dat er heel weinig mensen waren die hun aanbod niet aannamen (NPO, p. 20). Vervolgens stelde u dat als personen weigerden mee te werken, die personen dan niet meer naar de provincie mochten gaan. U verduidelijkt dat ze drie keuzes hadden, ofwel werden ze gedood, ofwel vluchtten ze uit Afghanistan, ofwel moesten ze zich bij hen voegen (NPO, p. 21). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf)). Het gegeven dat de manier waarop de taliban u initieel wouden rekruteren, nl. dat u door hen werd benaderd doch dat zij u gewoon lieten gaan zonder enige vorm van opvolging of ultimatum, niet te rijmen valt met de door u geschetste handelswijze van de taliban en de manier waarop dit wordt beschreven in de landeninformatie, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat het gedrag van u en uw familie niet in overeenstemming is met de door u aangehaalde feiten en vrees. U verklaarde dat u direct naar huis bent gegaan nadat u benaderd werd door het talibanlid, dat u meteen vertelde aan uw ouders wat er was gebeurd, dat uw vader u vertelde dat het een grap zou zijn geweest en dat u zich volgens hem geen zorgen moest maken (NPO, p. 22). Desondanks dat uw vader vertelde dat het een grap moest zijn geweest, zei hij wel dat u moest stoppen met naar de madrassa gaan voor uw eigen veiligheid, zodat u niet kon worden lastiggevallen door de taliban (NPO, p. 22-23). In de twee weken volgend op het moment dat de taliban u benaderden, bleef u wel bij u thuis wonen en naar school gaan in een ander dorp omdat u examens moest afleggen (NPO, p. 6, 22 & 23). Dergelijke gedrag is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het merendeel van uw dorp de taliban steunde (NPO, p. 11 & 21), dat personen die gedwongen gerekruteerd werden en dit weigerden volgens u door hen gedood werden of moesten vluchten (zie supra.), dat uw familie de taliban haatte (zie supra.), én dat de taliban op de hoogte waren van jullie adres en het gegeven dat uw broer bij het leger werkte (NPO, p. 14 & 24). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw vader dit ernstig zou genomen hebben, dat hij u niet meer naar school zou laten gaan in een ander dorp en dat hij u, gezien de taliban op de hoogte waren van uw verblijfplaats en de veiligheidssituatie bij uw broer in Jalalabad volgens u beter was (NPO, p. 13 & 26), al zeker geen twee weken thuis zou laten wachten hebben alvorens u naar Jalalabad te sturen. De vaststelling dat het gedrag van u en uw familie niet in overeenstemming is met de door u aangehaalde feiten en vrees, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde, stroken uw verklaringen over de dreigbrief die u van de taliban ontvangen had niet met de inhoud ervan. U verklaarde dat u twee weken nadat u benaderd werd door de taliban een dreigbrief ontving gedateerd volgens de Afghaanse jaartelling op 23/10/1399. Uw vader opende deze brief en vertelde u dat erin stond vermeld dat de taliban u zouden komen halen om u onder Islamitisch recht te straffen, maar dat u ook de kans kreeg om u vrijwillig aan te melden (NPO, p. 23; Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dergelijke verklaringen vallen moeilijk te verzoenen met de inhoud van de dreigbrief. De dreigbrief werd na het persoonlijk onderhoud vertaald en hieruit bleek immers niet dat er een mogelijkheid was dat u zich vrijwillig mocht aanmelden. Integendeel, er wordt enkel in vermeld dat u en uw broer, die voor het ANA werkte, door hen zullen vermoord worden omdat u niet op hun vraag inging om met hen samen te werken. De uitleg die u verschaftte om uw gebrek aan kennis over deze brief te verschonen, kan het CGVS niet overtuigen. U vertelde dat u de inhoud van de brief niet las omdat u bang was en omdat de brief de reden was waarom u gevlucht was uit Afghanistan (NPO, p. 23-25). Dit valt niet ernstig te nemen. Aangezien de brief de hoofdreken zou geweest zijn voor uw vertrek uit Afghanistan, kan er immers op zijn minst verwacht worden dat u alle mogelijke inspanningen zou geleverd hebben om de inhoud ervan te achterhalen. U hebt de brief echter noch gelezen, noch hierover geïnformeerd bij uw vader. Het gegeven dat uw verklaringen over de inhoud van de dreigbrief niet overeenstemmen met de vertaling van de dreigbrief, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat het weinig logisch is dat de taliban de Afghaanse jaartelling in deze dreigbrief zouden gebruiken gezien dit tegenstrijdig zou zijn met hun ideologie en acties. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw dossier (zie blauwe map) blijkt dat zowel onder het voormalige als het huidige bewind van de taliban de Afghaanse kalender verboden en vervangen werd door de Islamitische maankalender. In dergelijke context is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban de Afghaanse jaartelling zouden gebruiken wanneer ze een dreigbrief schrijven.

Ten slotte, komt het bevreemdend over dat uw familie die in uw dorp verbleef sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft gekend met de taliban (NPO, p. 26 & 27). Wanneer u gevraagd werd of uw ouders nog problemen hadden gekend toen u bij uw broer in Jalalabad verbleef, verklaarde u enkel dat de leerkracht van de madrassa eens aan uw vader had gevraagd waar uw broer zich bevond. U vermoedde dat deze persoon tot de taliban behoorde (NPO, p. 26). Verder ondernam de taliban geen stappen meer tegen u in de periode dat u in Jalalabad bij uw broer was. Evenmin blijkt uit uw verklaringen bij

het CGVS dat sinds u het land verliet de taliban, hoewel uw familie steeds in het dorp verbleef én het gezin van uw broer naar daar terugkeerde (NPO, p. 7, 8, & 9), nog stappen ondernamen tegen uw familie (NPO, p. 27). Dergelijk vrijblijvende handelswijze van de taliban is weinig logisch in de door u geschetste context. Gelet op de ernstige bedreigingen die de taliban in de dreigbrief ten opzichte van u had geuit en uw verklaringen omtrent de hardhandige wijze waarop de taliban in uw regio omging met personen die weigerden om met hen mee te werken (zie supra.), kan er immers redelijkerwijze verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze te werk zou gaan nadat u het dorp ontvluchtte, en dat zij ten minste naar u op zoek zouden gegaan zijn bij uw familieleden. U gaf hiervoor als uitleg dat er geen incidenten meer plaatsvonden omdat uw vader oud is en uw broer nog jong is (NPO, p. 27). Dergelijke verschoning overtuigt het CGVS niet. Dit valt immers niet te verzoenen met de wijze waarop de taliban in het verleden omging met één van uw oudere familieleden. U stelde immers dat uw oom een dorpsoudere is en dat hij door de taliban werd meegenomen omdat hij werkte in een school waar ze een mijn wouden plaatsen. De taliban bond uw oom vast aan een boom en ze sloegen hem (NPO, p. 12). Bijgevolg doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. Wat betreft de foto's van u, uw broer, en uw vader, kan eveneens niet worden gesteld dat er een link is tussen deze documenten en de door u aangehaalde vrees en feiten (NPO, p. 15 & 16). Ten slotte, legde u nog een dreigbrief neer. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document op zich niet voldoende is om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Deze brief kan door om het even wie zijn opgesteld en heeft aldus geen intrinsieke bewijswaarde. U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

Het profiel van uw broer als teamleider bij het ANA met rang E6, en de foto's en documenten die u hiervan neerlegde, worden op zich niet betwist door het CGVS. Het loutere feit dat u de broer bent van iemand die deel uitmaakte van het ANA volstaat echter niet om als vluchteling erkend te worden. Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer het land ontvluchtte na de machtsovername van de taliban (NPO, p. 8). U verklaarde dat u niet veel wist over de situatie van zijn vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 9). In dit verband dient te worden opgemerkt dat zelfs indien uw broer als voormalig lid van het ANA na de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken, dit gegeven op zich niet betekent dat in uw geval een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot het ANA behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban actief op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze specifieke persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde vluchtaanleiding, nl. dat de taliban u wouden rekruteren omdat u een gewone student in de madrassa was en uw broer bij het leger werkte (zie supra.). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat uw familie nog problemen zou hebben gekend na uw vertrek uit Afghanistan omwille van het profiel van uw broer. Uw familie verblijft immers nog steeds op dezelfde plek en ondertussen is ook het gezin van uw broer zich bij hen komen voegen (zie supra.). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANA is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitzwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35

[EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](#)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op het einde van het interview haalde uw advocaat namelijk aan dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt indien u zou terugkeren naar Afghanistan omwille van uw verwestering. Hierbij verklaarde ze dat uw gezin sowieso al als progressief werd beschouwd in Afghanistan omdat zowel uw broer als uw vader werkten voor de voormalige overheid. Daarnaast haalde ze aan dat u reeds lange tijd in Europa verblijft, dat u hier geïntegreerd bent, dat u hier werkt, naar school gaat en dat u lessen Nederlands volgt. Ze haalde tevens aan dat uw kledingstijl en gedachtegoed zijn verwesterd (NPO, p. 29). Wat betreft uw voorgehouden verwestering, beperkte u zich zelf tijdens het persoonlijk onderhoud tot het gegeven dat u geen muziek zou mogen luisteren in Afghanistan en dat u uw baard niet zou mogen scheren omdat de taliban u anders zouden doden (NPO, p. 28). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont echter op geen enkele manier aan dat het gegeven dat u niet naar muziek zou mogen luisteren of uw baard niet zou mogen scheren deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Integendeel, aan het begin van het persoonlijk onderhoud vertelde u dat u, sinds u in België bent aangekomen, veel inspanningen levert om elke dag te blijven bidden (NPO, p. 4). Hieruit blijkt minstens dat u inspanningen levert om te conformeren aan Islamitische standaarden. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die u hebt neergelegd in dit verband kunnen deze vaststelling niet ombuigen. Zo legde u schooldocumenten, Nederlandse taalcertificaten, een arbeidsovereenkomst en een evaluatieformulier van uw werk hier in België voor. Deze door u voorgelegde documenten tonen echter enkel aan dat u inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving levert. Ze tonen daarentegen niet aan dat uw identiteit zodanig is veranderd en verwesterd dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen wijst verzoeker op zijn recht om gehoord te worden en hekelt hij meer bepaald het gegeven dat hij en de tolk op zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een ander dialect hadden. De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn volgens hem louter te wijten aan de gebrekkige vertaling van de tolk. Hij acht de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden door geen gepaste tolk te voorzien of minstens door de hierdoor veroorzaakte misverstanden bewust tegen hem te gebruiken bij het maken van de bestreden beslissing. Ook hekelt hij dat hij niet werd uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud met een andere tolk die wel afkomstig is van dezelfde regio als hij.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing over de rekrutering door de taliban en zijn problemen met de taliban die daaruit volgden.

Aangaande zijn verwestering en toekomstgerichte vrees stelt verzoeker dat hij ondertussen in België verregaand geïntegreerd en verwesterd is, dat hij de Afghaanse cultuur en kledij totaal niet gewoon is, dat hij zich volledig gedraagt en kleedt zoals een Belg dat zou doen, dat hij in België school heeft gevolgd, maar dat de *protection officer* van het CGVS weigerde zijn documenten daarvan in ontvangst te nemen en dat hij volledig deel uitmaakt van onze westerse samenleving en zich niet meer zou kunnen aanpassen in de Afghaanse samenleving. Hij gaat nog in op de risico's die terugkeerders lopen en op het talibanregime en wijst er nog op dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, waardoor zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent ook dat hij gezien de aanwezigheid van *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) in zijn regio van herkomst en het feit dat hij Afghanistan reeds jaren geleden verliet en intussen ettelijke jaren in westerse landen leeft een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze situatie intentioneel en overwegend door de taliban wordt veroorzaakt.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in*

Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024 en aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 22 december 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie van een dreigbrief, met daarbij een voor eensluidend verklaarde vertaling van het *Pashtou* naar het Nederlands. In de inventaris bij deze aanvullende nota wordt tevens gewag gemaakt van een "Deelname aan Minspring", schoolattesten, bewijzen van werk en aanbevelingsbrieven, doch deze stukken blijken niet te zijn toegevoegd. Verzoeker refereert in deze aanvullende nota nog aan tal van rapporten over de situatie in Afghanistan.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met schoolrapporten uit Afghanistan ter staving van zijn leeftijd en certificaten en inschrijvingen voor Nederlandse les, loonfiches en aanbevelingsbrieven ter staving van zijn professionele en maatschappelijke integratie in België en als dusdanig van zijn verwestering.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het Afghaanse Nationale Leger (ANA) onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate

verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin volgens hem wordt gesteld dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie niet voorhanden is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recent en actueler is dan de nota waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar aanvullende nota nog refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt

namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Ergens rond het einde van 2020 en het begin van 2021 zou hij benaderd zijn door een lid van de taliban die hem zei dat hij de taliban moest vervoegen en producten naar bepaalde plekken moest vervoeren. Twee weken daarna zou zijn vader een dreigbrief van de taliban hebben gevonden waarin stond dat als verzoeker zich niet vrijwillig bij hen zou aansluiten, zij hem met geweld zouden komen halen. Die dag nog zou verzoeker vertrokken zijn naar zijn oudste broer in Jalalabad en twee weken daarna zou hij Afghanistan hebben verlaten. Verzoeker haalt ook nog aan dat zijn vader vóór diens pensioen een overheidsjob had in telecommunicatie en dat zijn oudere broer bij het ANA werkte als teamleider met rang E6 en na de val van de overheid Afghanistan ontvluchtte.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo kan de adjunct-commissaris vooreerst worden bijgetreden waar deze overweegt dat het feit dat verzoeker bij zijn aankomst in België valselijk verklaarde minderjarig te zijn vragen oproept bij diens algemene geloofwaardigheid. Verzoeker voert hier in zijn verzoekschrift geen enkel dienstig argument tegen aan. Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker schoolrapporten uit Afghanistan ter staving van zijn leeftijd, doch de Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging (of het Engels) zijn opgesteld en niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeed met een vermoede afwijking van vier jaar ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad zijn algemene geloofwaardigheid. Hoe dan ook dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De adjunct-commissaris haalt daartoe nog de volgende pertinente redenen aan:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de wijze waarop u gerekruteerd werd door de taliban, niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat de taliban wouden dat u zich bij hen zou voegen omwille van het feit dat u een gewone student in de madrassa was en omdat uw broer bij het Afghaanse Nationale leger (ANA) werkte (NPO, p. 16-18). U gaf hierbij aan dat de taliban wouden dat u producten naar bepaalde plekken zou brengen (NPO, p. 18). Verder gaf u aan dat u twee weken nadien een dreigbrief kreeg van de taliban waarin ze vertelden dat u de keuze had om u bij hen te voegen. Indien u dit niet deed zou u gedwongen worden om onder islamitisch recht behandeld te worden (NPO, p. 23-25). Dergelijke handelingswijze van de taliban, waarbij ze u individueel en gedwongen trachtten te rekruteren, valt niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt algemeen niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban

te laten aansluiten. U gaf immers aan dat u over dit incident niet met andere mensen gesproken had omdat u dit niet wou, en dat u niet naar de dorpsoudsten ging omdat zij niets zouden kunnen doen (NPO, p. 23).

In het licht van bovenstaande informatie kan er dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u persoonlijk te rekruteren. U blijft op dit punt echter in gebreke omwille van volgende vaststellingen.

Ten eerste, kan u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u persoonlijk viseerden en wouden rekruteren. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban u wouden rekruteren, vermeldde u dat dit was omdat niemand u zou verdenken, daar u een gewone student uit de madrassa was. Daarnaast gaf u aan dat ze u wouden rekruteren omdat uw broer bij het leger werkte en dat ze op die manier vijandschap tussen jullie wouden creëren (NPO, p. 18-20). Het is gelet op de door u geschetste familiale- en veiligheidscontext echter weinig logisch en bijzonder vreemd dat de taliban u omwille bovenstaande redenen zouden rekruteren. Wat betreft uw familiale situatie verklaarde u immers dat uw vader in het verleden voor de voormalige Afghaanse overheid werkte in de telecommunicatie (NPO, p. 7 & 15), dat uw oudste broer M. (...) voor het ANA werkte (NPO, p. 13-14), dat er in het verleden al een familielid door de taliban bedreigd werd – u beweerde immers dat uw oom, een dorpsoudere, ooit vastgebonden werd aan een boom door de taliban en geslagen werd (NPO, p. 12) –, en dat uw gezin de taliban haatte (NPO, p. 12). Wat betreft de veiligheidssituatie in uw dorp, gaf u aan dat het merendeel van de dorpingen achter de taliban stond en dat er dan ook veel dorpingen waren die zich vrijwillig aansloten bij de taliban om voor hen te vechten (NPO, p. 11 & 21). In dergelijke context waaruit enerzijds blijkt dat – volgens uw verklaringen – uw familie duidelijk gekant was tegen de taliban, en anderzijds blijkt dat er in uw dorp een reservoir aan vrijwilligers was voor de taliban, houdt het dan ook geen steek dat de taliban het risico zouden nemen om u als tegenstander van de taliban gedwongen te rekruteren en aan u een specifieke taak toe te vertrouwen. Wat betreft het gegeven dat de taliban u zouden willen rekruteren omdat ze vijandschap wouden creëren tussen u en uw broer, kan bijkomend nog worden opgemerkt dat dergelijke modus operandi moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen over de handelwijze van de taliban ten opzichte van personen die ingingen tegen de taliban. U stelde immers dat ze personen doodden die dingen deden die ze niet mochten doen van de taliban en u gaf hierbij het concrete voorbeeld van iemand die gedood werd omdat hij niet stopte met zijn werk voor het leger (NPO, p. 12 & 13). De vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken om welke reden de taliban u zouden willen inlijven, ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede, zijn uw verklaringen over het (initieële) handelen van de taliban weinig plausibel in de door u geschetste context. U verklaarde dat een talibanlid u op een dag aansprak toen u van de madrassa onderweg was naar huis. Hij vroeg u of u zich bij de taliban wou voegen en vertelde u dat ze u nodig hadden om producten voor hen te verplaatsen (NPO, p. 16-20). De taliban vertelden u hierbij echter niet over wat voor soort materialen u moest vervoeren – u vermoedde dat het om wapens of explosieven zou gaan –, wat u exact met de materialen moest doen, noch wanneer u verder ging afspreken met de taliban om de materialen te overhandigen (NPO, p. 19). Vervolgens liet het talibanlid u gewoon naar huis gaan, zonder u een datum of tijdstip te geven waarop zij een antwoord van u verwachten (NPO, p. 19 & 22). Dat de taliban op dergelijke vrijblijvende wijze zouden handelen, hoewel zij u doelgericht rekruteerden voor het uitvoeren van een specifieke opdracht, valt moeilijk te verzoenen met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde over het handelen van de taliban in uw regio. U stelde immers dat de taliban potentiële leden aanspraken en direct meenamen, en dat er heel weinig mensen waren die hun aanbod niet aannamen (NPO, p. 20). Vervolgens stelde u dat als personen weigerden mee te werken, die personen dan niet meer naar de provincie mochten gaan. U verduidelikte dat ze drie keuzes hadden, ofwel werden ze gedood, ofwel vluchtten ze uit Afghanistan, ofwel moesten ze zich bij hen voegen (NPO, p. 21). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf)). Het gegeven dat de manier waarop de taliban u initieel wouden rekruteren, nl. dat u door hen werd benaderd doch dat zij u gewoon lieten gaan zonder enige vorm van opvolging of ultimatum, niet te rijmen valt met de door u geschetste handelwijze van de taliban en de manier waarop dit wordt beschreven in de landeninformatie, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat het gedrag van u en uw familie niet in overeenstemming is met de door u aangehaalde feiten en vrees. U verklaarde dat u direct naar huis bent gegaan nadat u benaderd werd door het talibanlid, dat u meteen vertelde aan uw ouders wat er was gebeurd, dat uw vader u vertelde dat het een grap zou zijn geweest en dat u zich volgens hem geen zorgen moest maken (NPO, p. 22). Desondanks dat uw vader vertelde dat het een grap moest zijn geweest, zei hij wel dat u moest stoppen met naar de madrassa gaan voor uw eigen veiligheid, zodat u niet kon worden lastiggevallen door de taliban (NPO, p. 22-23). In de twee weken volgend op het moment dat de taliban u benaderden, bleef u wel bij u thuis wonen en naar school gaan in een ander dorp omdat u examens moest afleggen (NPO, p. 6, 22 & 23). Dergelijke gedrag is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het merendeel van uw dorp de taliban steunde (NPO, p. 11 & 21), dat personen die gedwongen gerekruteerd werden en dit weigerden volgens u door hen gedood werden of moesten vluchten (zie supra.),

dat uw familie de taliban haatte (zie supra.), én dat de taliban op de hoogte waren van jullie adres en het gegeven dat uw broer bij het leger werkte (NPO, p. 14 & 24). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw vader dit ernstig zou genomen hebben, dat hij u niet meer naar school zou laten gaan in een ander dorp en dat hij u, gezien de taliban op de hoogte waren van uw verblijfplaats en de veiligheidssituatie bij uw broer in Jalalabad volgens u beter was (NPO, p. 13 & 26), al zeker geen twee weken thuis zou laten wachten hebben alvorens u naar Jalalabad te sturen. De vaststelling dat het gedrag van u en uw familie niet in overeenstemming is met de door u aangehaalde feiten en vrees, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde, stroken uw verklaringen over de dreigbrief die u van de taliban ontvangen had niet met de inhoud ervan. U verklaarde dat u twee weken nadat u benaderd werd door de taliban een dreigbrief ontving gedateerd volgens de Afghaanse jaartelling op 23/10/1399. Uw vader opende deze brief en vertelde u dat erin stond vermeld dat de taliban u zouden komen halen om u onder Islamitisch recht te straffen, maar dat u ook de kans kreeg om u vrijwillig aan te melden (NPO, p. 23; Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dergelijke verklaringen vallen moeilijk te verzoenen met de inhoud van de dreigbrief. De dreigbrief werd na het persoonlijk onderhoud vertaald en hieruit bleek immers niet dat er een mogelijkheid was dat u zich vrijwillig mocht aanmelden. Integendeel, er wordt enkel in vermeld dat u en uw broer, die voor het ANA werkte, door hen zullen vermoord worden omdat u niet op hun vraag inging om met hen samen te werken. De uitleg die u verschaftte om uw gebrek aan kennis over deze brief te verschonen, kan het CGVS niet overtuigen. U vertelde dat u de inhoud van de brief niet las omdat u bang was en omdat de brief de reden was waarom u gevlucht was uit Afghanistan (NPO, p. 23-25). Dit valt niet ernstig te nemen. Aangezien de brief de hoofdreden zou geweest zijn voor uw vertrek uit Afghanistan, kan er immers op zijn minst verwacht worden dat u alle mogelijke inspanningen zou geleverd hebben om de inhoud ervan te achterhalen. U hebt de brief echter noch gelezen, noch hierover geïnformeerd bij uw vader. Het gegeven dat uw verklaringen over de inhoud van de dreigbrief niet overeenstemmen met de vertaling van de dreigbrief, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat het weinig logisch is dat de taliban de Afghaanse jaartelling in deze dreigbrief zouden gebruiken gezien dit tegenstrijdig zou zijn met hun ideologie en acties. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw dossier (zie blauwe map) blijkt dat zowel onder het voormalige als het huidige bewind van de taliban de Afghaanse kalender verboden en vervangen werd door de Islamitische maankalender. In dergelijke context is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban de Afghaanse jaartelling zouden gebruiken wanneer ze een dreigbrief schrijven.

Ten slotte, komt het bevreemdend over dat uw familie die in uw dorp verbleef sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft gekend met de taliban (NPO, p. 26 & 27). Wanneer u gevraagd werd of uw ouders nog problemen hadden gekend toen u bij uw broer in Jalalabad verbleef, verklaarde u enkel dat de leerkracht van de madrassa eens aan uw vader had gevraagd waar uw broer zich bevond. U vermoedde dat deze persoon tot de taliban behoorde (NPO, p. 26). Verder ondernam de taliban geen stappen meer tegen u in de periode dat u in Jalalabad bij uw broer was. Evenmin blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat sinds u het land verliet de taliban, hoewel uw familie steeds in het dorp verbleef én het gezin van uw broer naar daar terugkeerde (NPO, p. 7, 8, & 9), nog stappen ondernamen tegen uw familie (NPO, p. 27). Dergelijk vrijblijvende handelwijze van de taliban is weinig logisch in de door u geschetste context. Gelet op de ernstige bedreigingen die de taliban in de dreigbrief ten opzichte van u had geuit en uw verklaringen omtrent de hardhandige wijze waarop de taliban in uw regio omging met personen die weigerden om met hen mee te werken (zie supra.), kan er immers redelijkerwijze verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze te werk zou gaan nadat u het dorp ontvluchtte, en dat zij ten minste naar u op zoek zouden gegaan zijn bij uw familieleden. U gaf hiervoor als uitleg dat er geen incidenten meer plaatsvonden omdat uw vader oud is en uw broer nog jong is (NPO, p. 27). Dergelijke verschooning overtuigt het CGVS niet. Dit valt immers niet te verzoenen met de wijze waarop de taliban in het verleden omging met één van uw oudere familieleden. U stelde immers dat uw oom een dorpsoudere is en dat hij door de taliban werd meegenomen omdat hij werkte in een school waar ze een mijn wouden plaatsen. De taliban bond uw oom vast aan een boom en ze sloegen hem (NPO, p. 12). Bijgevolg doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. Wat betreft de foto's van u, uw broer, en uw vader, kan eveneens niet worden gesteld dat er een link is tussen deze documenten en de door u aangehaalde vrees en feiten (NPO, p. 15 & 16). Ten slotte, legde u nog een dreigbrief neer. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document op zich niet voldoende is om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Deze brief kan door om het even wie zijn opgesteld en heeft aldus geen intrinsieke bewijswaarde. U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om

deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegde over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen over wie van de taliban hem benaderde en waarom zij hem benaderden, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker voert nog aan dat de adjunct-commissaris lijkt te vergeten dat de objectieve elementen, zoals de algemene toestand in het land van herkomst en het lot van familieleden en van andere personen in een gelijkaardige situatie, dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, doch hij laat na dit betoog te concretiseren. Uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat terdege rekening werd gehouden met objectieve informatie over de wijze waarop in Afghanistan door de taliban gerekruteerd werd en over de harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken, evenals met het gegeven dat verzoekers familie in haar dorp verbleef en sinds verzoekers vertrek uit Afghanistan geen problemen meer heeft gekend met de taliban. Verzoeker voert geen enkel dienstig argument aan ter weerlegging van deze overwegingen.

Verzoeker laat ook nog gelden dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen louter te wijten zijn aan de gebrekkige vertaling ervan door de tolk, die een ander dialect dan hij zou hebben gehad, doch hij laat na te concretiseren welke precieze tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen hieraan te wijten zouden zijn, wat er dan verkeerd vertaald werd en wat de correcte vertaling dan zou moeten zijn. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift enkele van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan waarbij er volgens hem niet correct zou zijn vertaald, doch uit niets blijkt dat deze verklaringen of een mogelijke foutieve vertaling door de tolk ervan een weerslag vinden in (een van) de concrete motieven van de bestreden beslissing. Voorts heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om (samen met zijn advocaat) zijn opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud over te maken aan het CGVS. Deze opmerkingen werden door de adjunct-commissaris aanvaard, maar wijzigen volgens de adjunct-commissaris op zich niets aan de hierboven aangehaalde vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op de uitgebreide opmerkingen die hij heeft overgemaakt. Bijgevolg toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij enig nadeel heeft ondervonden door het loutere gegeven dat de tolk van een andere regio dan hij afkomstig zou zijn geweest en een ander dialect zou hebben gesproken. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker diende te worden uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS met een andere tolk die wel afkomstig is uit de regio van waar verzoeker verklaart afkomstig te zijn.

De omstandigheid dat verzoeker de dreigbrief die hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn op 22 december 2024 neergelegde aanvullende nota, ditmaal samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling van het *Pashtou* naar het Nederlands, werpt geen ander licht op de hierboven aangehaalde motieven daarover.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tot slot stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog als volgt:

“Het profiel van uw broer als teamleider bij het ANA met rang E6, en de foto’s en documenten die u hiervan neerlegde, worden op zich niet betwist door het CGVS. Het loutere feit dat u de broer bent van iemand die deel uitmaakte van het ANA volstaat echter niet om als vluchteling erkend te worden. Uit de beschikbare informatie

(https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de

ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer het land ontvluchtte na de machtsovername van de taliban (NPO, p. 8). U verklaarde dat u niet veel wist over de situatie van zijn vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 9). In dit verband dient te worden opgemerkt dat zelfs indien uw broer als voormalig lid van het ANA na de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken, dit gegeven op zich niet betekent dat in uw geval een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot het ANA behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban actief op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze specifieke persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Er kan immers geen geloof worden

gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde vluchtaanleiding, nl. dat de taliban u wouden rekruteren omdat u een gewone student in de madrassa was en uw broer bij het leger werkte (zie supra.). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat uw familie nog problemen zou hebben gekend na uw vertrek uit Afghanistan omwille van het profiel van uw broer. Uw familie verblijft immers nog steeds op dezelfde plek en ondertussen is ook het gezin van uw broer zich bij hen komen voegen (zie supra.). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANA is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat de adjunct-commissaris het profiel van zijn broer als lid van het ANA bevestigt en te poneren dat het dan ook niet meer dan logisch is dat hij door zijn ouders naar zijn broer in Jalalabad werd gestuurd en dat hij hierna het land is ontvlucht, weerlegt noch ontkracht verzoeker deze motieven. Hij doet dit evenmin door te herhalen dat zijn broer sinds de machtsovername door de taliban eveneens het land is moeten ontvluchten. Zoals verzoeker en de bestreden beslissing terecht aanhalen, blijkt uit objectieve landeninformatie dat niet alleen personen die gewerkt hebben voor het ANA of buitenlandse militaire troepen als een risicoprofiel worden aangemerkt maar dat ook de familieleden van deze personen het risico kunnen lopen om onderworpen te worden aan daden van vervolging. Er blijkt evenwel niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle familieleden van vroegere leden van het ANA het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het loutere feit dat verzoeker de broer zou zijn van een teamleider bij het ANA met rang E6 is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Gelet op wat voorafgaat, blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke.

De landeninformatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn op 22 december 2024 neergelegde aanvullende nota refereert, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker of op de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze problemen aan te tonen.

De certificaten en inschrijvingen voor Nederlandse les, de loonfiches en de aanbevelingsbrieven die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Verzoeker voert in zijn op 22 december 2024 neergelegde aanvullende nota nog aan dat zijn psychologische problematiek hem uitzonderlijk kwetsbaar maakt en dat hij nood heeft aan gepaste opvolging en begeleiding, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die dan ook geen ander licht kan werpen op de voorgaande vaststellingen en overwegingen wat betreft zijn nood aan internationale bescherming.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem probeerden te rekruteren en dat hij omwille daarvan of omwille van het feit dat zijn vader en zijn broer gewerkt hebben voor de voormalige Afghaanse overheid een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker tevens in op de kwetsbare positie waarin hij zich bevindt omdat hij jaren terug Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in westerse landen verbleef.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

De bestreden beslissing bevat voorts nog de volgende pertinente overwegingen:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op het einde van het interview haalde uw advocaat namelijk aan dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt indien u zou terugkeren naar Afghanistan omwille van uw verwestering. Hierbij verklaarde ze dat uw gezin sowieso al als progressief werd beschouwd in Afghanistan omdat zowel uw broer als uw vader werkten voor de voormalige overheid. Daarnaast haalde ze aan dat u reeds lange tijd in Europa verblijft, dat u hier geïntegreerd bent, dat u hier werkt, naar school gaat en dat u lessen Nederlands volgt. Ze haalde tevens aan dat uw kledingstijl en gedachtegoed zijn verwesterd (NPO, p. 29). Wat betreft uw voorgehouden verwestering, beperkte u zich zelf tijdens het persoonlijk onderhoud tot het gegeven dat u geen muziek zou mogen luisteren in Afghanistan en dat u uw baard niet zou mogen scheren omdat de taliban u anders zouden doden (NPO, p. 28). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont echter op geen enkele manier aan dat het gegeven dat u niet naar muziek zou mogen luisteren of uw baard niet zou mogen scheren deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Integendeel, aan het begin van het persoonlijk onderhoud vertelde u dat u, sinds u in België bent aangekomen, veel inspanningen levert om elke dag te blijven bidden (NPO, p. 4). Hieruit blijkt minstens dat u inspanningen levert om te conformeren aan Islamitische standaarden. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die u hebt neergelegd in dit verband kunnen deze vaststelling niet ombuigen. Zo legde u schooldocumenten, Nederlandse taalcertificaten, een arbeidsovereenkomst en een evaluatieformulier van uw werk hier in België voor. Deze door u voorgelegde documenten tonen echter enkel aan dat u inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving levert. Ze tonen daarentegen niet aan dat uw identiteit zodanig is veranderd en verwesterd dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij ondertussen in België verregaand geïntegreerd en verwesterd is, dat hij de Afghaanse cultuur en kledij totaal niet gewoon is, dat hij zich volledig gedraagt en kleedt zoals een Belg dat zou doen en dat hij volledig deel uitmaakt van onze westerse samenleving en zich niet meer zou kunnen aanpassen in de Afghaanse samenleving, zonder dit verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Waar verzoeker laat gelden dat hij in België school heeft gevolgd, maar dat de *protection officer* van het CGVS weigerde zijn documenten daarvan in ontvangst te nemen, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker schooldocumenten en Nederlandse taalcertificaten heeft overgemaakt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten') en dat daarover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd.

Ingevolge de beslissing van de Dienst Voogdij, dient te worden vastgesteld dat verzoeker een meerderjarige Afghaanse man is van minstens 22 jaar die Afghanistan volgens zijn verklaringen ongeveer begin 2021 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 33). Er kan dus van uitgegaan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder verklaarde verzoeker in Afghanistan naar de school en naar de *madrassa* te zijn gegaan (*ibid.*, p. 6) en spreekt hij *Pashou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker benadrukt in zijn op 22 december 2024 neergelegde aanvullende nota dat hij is ingeburgerd en Nederlands spreekt, dat hij een mooi schoolparcours gevolgd heeft in België, dat hij sinds zijn aankomst in België nagenoeg steeds professioneel actief en geïntegreerd is geweest en dat hij een uitgebreide vriendenkring heeft hier in België. Ter staving hiervan voegt hij als bijlage bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota certificaten en inschrijvingen voor Nederlandse les, een fotokopie van een voorlopig rijbewijs, arbeidsovereenkomsten, loonfiches en aanbevelingsbrieven. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk en zijn kennis- en vriendenkring in België, het behalen van zijn voorlopig rijbewijs en het volgen van taalopleidingen dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een meerderjarige Afghaanse jongeman die geen zicht biedt op zijn leeftijd, die drie en een half jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school en naar de *madrassa* ging en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban die hem probeerden te rekruteren niet aannemelijk maakt, dat het loutere feit dat zijn vader en zijn broer gewerkt hebben voor de voormalige Afghaanse overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie die hij in zijn verzoekschrift en op 22 december 2024 neergelegde aanvullende nota aanhaalt is immers minder recent dan of dezelfde als of ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftieng door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN